

Վահան Տերյան

Սիրահարվածը

Դու գնում ես տուն, և դեռ քո վերջին
Խոսքի հնչյունը չի մարել օդում,
Անգոր եմ արդեն այս խենթ կարոտում,
Եվ կամքըս թույլ է, և միտքըս չնչին:
Խենթացած բեռից այս շար մենության,
Ես դուրս եմ վազում քեզ որոնելու,
Տեսնելու ցուրդ գեթ հեռվից-հեռու
Եվ հսկելու քեզ ըստվերի նըման...
Այս մութ ժխտում իմ սիրտն է մաշում
Մենակությունը հավիտյան խոցող,
Անցնում եմ արագ ես ձեր փողոցով
Եվ խենթ մշուշում ոչինչ չեմ հիշում:
Ձեր դրան առաջ կանգնում եմ երկար,
Գուցե դու հանկարծ «պատահմամբ» դուրս գաս,
Կարոտըս, գուցե, դու հանկարծ գգաս
Եվ հասկանաս իմ հուզումը տխուր:
Սակայն ուզում եմ, որ ինձ չըտեսնես,
Չըգիտես ինչո՞ւ ձեր գանգն եմ տալիս,
Փախչում եմ... փախչում... և հեռանալիս
Փառաբանում եմ, օրհներգում եմ քեզ...

1908